

070325 Marie Bebådelsedag.

Lars Gustafsson

När det allra största ska ske, då vänder sig vår Herre, inte till det som av världen betraktas som stort, vackert, fint och mäktigt, utan till det oansenliga.
En ung flicka i en by på landet. Kanske 14 år. Maria.

Ängeln står där inför henne och berättar vad som komma skall. Maria svarar ”Hur skall detta ske?” Hade det skett idag, hade hon antagligen svarat ”men hallå! Är du dum?”

En stor del av mitt liv som präst har hittills bestått i att vandra livet tillsammans med konfirmander och ungdomar, vilket faktiskt gett mig anledning att fundera en del över detta: Att välja en 14-åring!

Logiskt på ett sätt; ungdomar är i allmänhet rätt så öppna för nya saker, förändringsbenägna, beredda att hoppa på nya projekt, har förmåga att sätta tillit till den som förtjänar det, är öppen för och intresserad av existentiella frågor, och har många gånger en vilja av stål.

Men samtidigt är tonåringen ofta rätt osäker på sin identitet, hyser en viss misstro gentemot vuxenvärlden och är formidabel på att ifrågasätta befintliga strukturer.

Just en sådan människa, ger Gud det största uppdrag en människa någonsin fått; att bära hela världens frälsare. Och just där – inför det gudomliga mötet, väcks också de mänskliga behoven – Maria behöver prata. Till sist kommer hon till Elisabeth; och de får berätta och bekräfta för varandra.
Ett – tror jag – evigt mänskligt behov; att inför någon annan, tydliggöra det som sker en i livet – världsligt eller gudomligt.

Och är det något en tonåring kan anses vara bra på, är det väl att prata. Inte med föräldrarna kanske, men med andra. Det finns säkert en och annan förälder här inne som skulle kunna vittna om höga mobilräkningar, eller böner om att få ladda kontantkortet. Behovet att göra sitt eget liv tydligt genom att berätta om det för någon annan är universellt och åldersöverskridande tror jag. Men ungdomar tar det många gånger på allvar. Det finns en risk att vi med stigande ålder slutar berätta, särskilt om det gudomliga. Så får vi idag en påminnelse av Maria, att det inre livet, det kristna livet, är beroende av att det stöts och blöts tillsammans med andra. En god anledning till att träffas här!

Maria slöt sig inte, utan öppnade sig. Hon skyndade sig, står det i Lukasevangeliet. Så angeläget var det. För hur ska man kunna tro att något så stort, ska ske i något så litet och till det yttre skört och osäkert?

Att Gud vågade!

Ur dagens episteltext läser jag ”Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde.”

Ur GT läser jag: ”Men från dig, Betlehem i Efrata, så obetydligt bland Judas släkter, skall jag låta en härskare över Israel komma,”

Ur evangeliet läser jag: ”Ty ingenting är omöjligt för Gud.”

Det finns ett tydligt mönster. Där hoppet är ute, i det till synes obetydliga, där ser Gud möjligheter.

Det är klart att Gud vågar! Gud har ju skapat oss! Klart han vet vad han gör! Självklart vågar Gud anförtro sin son åt en 14-åring. Han vet precis med vilken ömhet och omsorg hon kommer att bära sitt uppdrag; hur hennes nyfikenhet på livet och öppenhet för det gudomliga banar väg för Guds mänskligblivande mitt ibland oss.

Där hoppet är ute, i det till synes obetydliga, där ser Gud möjligheter. I det till synes obetydliga...där kan en sjukhuspräst få lära sig allt om nåd vid en dödsbädd. I det till synes obetydliga, där kan kärlek växa när två människor möts.

I den ungdomliga iver, att berätta sitt liv för varandra – precis som Maria och Elisabeth - finns något att se och förstå – det gudomliga blir verkligt då!

Så kanske kan Marie Bebådelsedag 2007 få bli ett avstamp i att möta varandra som människor med gudomliga erfarenheter, och påminna varandra när allt hopp är ute, om att i det obetydliga, ser Gud möjligheter, och att för Gud är ingenting omöjligt!

Då finns det hopp! Både för dig och mig!

Lars Gustafsson, sjukhuspräst